

Császár Ágnes
TÁVOLODÓBAN

1.
Nézd. Ne nézd. Mert látni, ha kéne, fájhat.
Sért a hang és bántanak a szilánkok.
Porceláncszék ropogása éltet,
Felcseperedtél.

2.
Ferde áramlat, befogad az éjjel,
Csendbe nyíló utcakövekre lépsz rá,
Távolodsz a fenti kevéske léttől,
Ellop a mélység.

3.
Hamvainkat hordja a szél örökké,
Égetünk és lángra kapunk magunk is,
Lobbanó percek: mi vagyunk az évek
Portakarója.

4.
összehúzott fény remeg a hidegben
még bolyong és még feketül ne lássa
ködbe pöckölt két cigaretta csikkét
Istene őrzi

ARS POETICA

Nem hiszem, hogy túl zavaró a szélcsend.
Kis fehér fodrok, lebegő a kéken –
kósza felhőm. Még ha repülne is, mondd,
Merre mehetne?

(Még mindig, még mindig
minden nagyon szép.)

Ó, ha lehet még,
legbelül, kérlek, igazíts picit meg.
Hátha jobb szögben veti álmaidra
furcsa fényét a takarékos égő.

KOORDINÁTÁK

Mint egy egyszerű napunkat,
jó lenne néha a földet is,
ahol álldogálsz,
percekre bontani,
mert sosem tudom egészen,
hogyan előttem vagy mögöttem vagy.

Összefutunk néha,
mint a nyál a szájban,
vagy mint a sínek a horizonton,
sosem tudom,
sosem tudom,
hogyan vagyok-e több mint az
árnyékhöz tartozó test.

TEENDŐK

Nem gázzal fűtünk otthon.
A kazánba bedobtam két darab
fát, így nem kéne kialudnia,
a kezemen cigiszag
maradt és némi korom.

A füstöt bezárhatom
a ház égő tüdejébe, de
saját szilárdságom
felejthetetlenül velem marad.
Olyanokon gondolkodom,
akik sosem gondolnak rám.

Mosogatószer és víz,
kiszárítja a bőrt, de
nincs korom, se szag,
se semmi gond.

LAKÓTELEPEK

a nagyváros olyan, hogy
egyszer megszokod,
a kisváros olyan, hogy
mindig újraéled

a kisbolygó olyan, hogy
nem tudjuk, újraéled-e,
a nagybolygó olyan, hogy
csupa gázból van és
nem lehet rajta lakni

egyszer megszakad
a föld közötted és az ég között,
porok lebegnek a
magasztos mindenségbe

CURRICULUM VITAE

Otthonról mindenki elment,
a falra világít a tévé.
Késő van már, a sötétben a nyitott ajtó
fekete téglalapja eltakarja a szoba sarkát.

Onnan fog majd előbújni,
olyan lesz mint egy Orángután
és egy Imádkozó Sáska.
A szem a remegő kékfényre mered,
de a periférián ott van az
eltakart sarok tudata.

Vannak, akik szerint mindegy,
mert mind-mind
szőrnyetegek vagyunk, de azok
még nem láttak orángután-sáskát,
fekete és teli ürességet az ágyuk alatt,
még több ürességet az
összetett tenyerek között és
tíz év múlva büntudatot
az üresség miatt.

Könyvelők vagyunk,
informatikusok, építészek,
takarítók és biológusok.

LEHETSÉGES VILÁGOK LEJÖBBIKA

Szétnézek az utcán, de nem látok,
csak a megszokás mozgatja
az izmokat a nyakamban.

Ha jönne egy autó, én is pont úgy
lapulnék az aszfalt szürkeségébe,
mint a kevésbé szerencsés galambok.

Nem jön semmi,
talán az autók is megszokták már, hogy
ne üssenek el,
talán az utca is megszokta már a lépteim
közepes súlyát,
talán a galambok is megszokták már, hogy
ők legyenek
a kevésbé szerencsések.

És talán nem is baj ez így,
Nem is baj,
Rosszabb emberek sem lapulnak mindig,
Nem is baj,
Nem is baj,
Nem is baj

CSALÁDI KÖR

Mintha majdnem jó lenne minden egyes nap.

Tegnap este főzeléket ettek.
Elég finom volt, a maradékot hűtőbe
tették, boldogan aludtak el. A kint

felejtett szavak penészedtek meg.
A falon szemérmetlenül csókolózik Klimt
két világra vak alakja, elődje

a ma reggeli négyzet-napsugaraknak.

VALAMIKOR ÉJFÉL ELŐTT

Tiszta vagyok ma éjjel, és olyan épp,
Mint az aszfalt fölött vibráló meleg
lesz holnap, kicsit kellemetlen, s elég
pont arra, hogy egyből elfelejtsenek.

Néha ferdén merednek rám a tetők,
És világít minden városi macska,
Eltusoltam az összes langyos esőt,
Velük kéne mászni minden magasba.

*Bánk bánk illusztráció, 1991
(papír, tus, 72 x 56,5 cm)*

(a Kecskeméti Katona József Múzeum tulajdona)